Περί του Χριστού Γεννήσεως (Άγιος Φιλάρετος Μόσχας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2021

«*Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σύν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου αἰνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2, 13-14).

Σήμερα, χριστιανοί, σᾶς μιλοῦν οἱ ἄγγελοι, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι σᾶς ὑποδείχνουν τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ ὑπακούσετε σὲ αὐτό τὸ ἄγγελμα. Ποιὰ διδασκαλία μποροῦσε νὰ εἶναι καλύτερη καὶ τί ἄλλο μένει νὰ ἐπιθυμήσετε; Ἕνας ἄγγελος ἐμφανίζεται καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους: «*ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ*».

Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἶχαν παρὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν μὲ ἕνα αἰώνιο Ἀμὴν καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ καλὸ ἄγγελμα. Κι ὅμως, γύρω ἀπὸ τὸν οὐράνιο ἀγγελιαφόρο, ἄλλοι ἄγγελοι συνάχθηκαν νὰ τὸν ἀκούσουν ἀχόρταγα. Καὶ ξαφνικά, δηλαδή μόλις πρόφερε τὴν χαρμόσυνη εἴδηση γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, σύμπασα ἡ οὐράνια στρατιὰ ἀνεβόησε: «*δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!*». Καὶ τόσο δυνατὰ ἔψαλαν τὸ θεϊκὸ ὕμνο τους, ὥστε ἀντηχοῦσε ὄχι μόνο στὰ οὐράνια δώματα πού κατοικοῦσαν, ἀλλά ἀκόμη καὶ στὰ πέρατα τῆς γῆς. Γιατί; Ἀναμφίβολα γιὰ νὰ ἐνωθεῖ ἡ φωνὴ τῆς γῆς μὲ τὴν οὐράνια καὶ νὰ ἑνώσουν οἱ ἄνθρωποι τὴ φωνή τους μὲ τὴ φωνὴ τῶν ἀγγέλων.

Ἂς ὑπακούσουμε λοιπὸν στὸ ἀγγελικὸ ἄγγελμα. «*Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν*». «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ!*». Ἀλλά ἤδη εἴσαστε ἐδῶ γιὰ νὰ ἑορτάσετε τὴ γέννηση τοῦ Σωτῆρος. Ὁ ὕμνος πού ἡ Ἐκκλησία διδάχτηκε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, δὲν ἀντηχεῖ μονάχα στοὺς ναοὺς τοῦ Θεοῦ ἀλλά καὶ μέσα στὶς κατοικίες σας. Ὁ ἀγγελικὸς λόγος, ἂν καὶ προφέρθηκε πρὶν τόσους αἰῶνες, κατέδειξε σήμερα ὅλη του τὴ δύναμη. Τὸ γεγονός, ὅπως φαίνεται, ἦρθε νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν ἐκπλήρωση.

Οἱ θεράποντες τοῦ λόγου ἐδῶ κάτω δὲν ἔχουν πιὰ παρὰ νὰ παραμείνουν σιωπηλοὶ καὶ ἥσυχοι, ὅταν λαμβάνει χώρα ἡ ἐκδήλωση τῶν θείων μηνυμάτων. Ὅμως, καθὼς τὸ ἀγγελικὸ ἰδίωμα εἶναι σύντομο καὶ ὡστόσο πλῆρες νοήματος, ὁ ὕμνος τοὺς ἀναγγέλλει ἕνα ἀπρόσμενο θαυμαστὸ γεγονός. Ἀφυπνίζει, χωρὶς νὰ τὸ προσέχουμε, τὸ θαυμασμό, κι αὐτός ὁ θαυμασμὸς μᾶς καλεῖ νὰ συλλογιστοῦμε καὶ νὰ μελετήσουμε.

Ὕστερα ἀναλογιζόμαστε ἔκπληκτοι ὅτι, ὅταν τὰ τάγματα τῶν οὐρανίων διακήρυτταν τόσο θριαμβευτικὰ τὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα μας, ὅλος αὐτός ὁ ἐπίγειος κόσμος, μὲ ἐξαίρεση μερικοὺς βοσκούς, ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο καὶ δὲν ἄκουγε οὔτε τὶς ἐπευφημίες τους οὔτε τοὺς ὕμνους τους. Θὰ ἦταν ἄραγε δυνατὸ —μπορεῖ νὰ ρωτήσουν κάποιοι— θὰ ἦταν λοιπὸν δυνατὸ κι ἐμεῖς ἐπίσης, νὰ μὴν ἀντιληφθοῦμε μέσα στὸν ὕπνο μας, τὴ λαμπρότητα τῆς θείας ἡμέρας καὶ νὰ μὴν ἀκούσουμε τὸν θριαμβευτικὸ ὕμνο τῆς Ἐκκλησίας; Χωρὶς νὰ θέλω ἐδῶ νὰ μεμφθῶ κανένα, θὰ ἀρκεστῶ νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ Δαυίδ, πού γρηγοροῦσε ἀσφαλῶς καλύτερα ἀπὸ μᾶς ψάλλοντας τὴ μεγαλοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἔβρισκε ἀπαραίτητο νὰ ἀφυπνίσει καμιὰ φορά τοὺς ὕμνους του: «*Ἀφυπνίσου, δόξα μου*»! Ἂς προσπαθήσουμε κι ἐμεῖς, μελετώντας τὴ Θεία δόξα στὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα μας, νὰ ἀφυπνίσουμε τὴ δόξα μας, ἤ, γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, τὸ ζῆλο μας γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

«*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ!*». Μονάχα στὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἡ γῆ ἄκουσε αὐτὸ τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο· γιατί ὄχι πρωτύτερα; Ὡς τότε ὁ Θεὸς δὲν εἶχε δόξα ἐν ὑψίστοις;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς ἀπολάμβανε αἰώνια τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξας Του. Κατὰ τὴν ἔκφραση ἑνός μάρτυρα πού οἱ οὐρανοὶ ἀνοίχτηκαν στὰ μάτια του, εἶναι «*ὁ Θεὸς τῆς δόξης*», ὅτι δηλαδὴ ἡ δόξα Του συνάπτεται τόσο πολὺ μὲ τὸ ἴδιο Του τὸ Ὄνομα, μὲ τὴν ἴδια Του τὴν οὐσία, πού δὲν θὰ ἦταν Θεὸς ἂν ἦταν χωρὶς δόξα. Ἡ δόξα εἶναι ἡ ἀποκάλυψη, ἡ φανέρωση, ἡ ἀντανάκλαση, τὸ ἔνδυμα τῆς ἐσω τελειότητας. Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται στὸν Ἑαυτό Του διαιωνίως μὲ τὴν αἰώνια γέννηση τοῦ ὁμοούσιου Υἱοῦ Του καὶ μὲ τὴν αἰώνια ἐκπόρευση τοῦ ὁμοουσίου Πνεύματός Του. Ἔτσι ἡ

ένότητα μέσα στὴν Ἁγία Τριάδα Του ἀστράφτει ἀπὸ οὐσιαστικὴ δόξα, ἄφθαρτη, ἀκίνητη. Ὁ Θεὸς Πατέρας εἶναι «*ὁ πατὴρ τῆς δόξης*». Ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι «*ἀπαύγασμα τῆς δόξης αὐτοῦ*», καὶ ὁ Ἴδιος εἶχε τὴ δόξα «*πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί*».

Κατά τὸν ἴδιο τρόπο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι «*Πνεῦμα δόξης*». Μέσα σὲ αὐτὴ τὴν καθαρή, ἐνυπάρχουσα δόξα, **ὁ Θεὸς ζεῖ σὲ πλήρη μακαριότητα, πάνω ἀπὸ κάθε δόξα, χωρὶς νὰ ἔχει τὴν ἀνάγκη κανενὸς μάρτυρα, χωρὶς νὰ ἐπιδέχεται καμιὰ μοιρασιά. Καθὼς ὅμως, μέσα στὸ ἔλεος καὶ τὴν ἄπειρη ἀγάπη Του, ἐπιθυμεῖ νὰ μεταδώσει τὴ μακαριότητά Του, νὰ κάνει νὰ ὑπάρξουν εὐδαίμονες κοινωνοὶ τῆς δόξας Του, διεγείρει τὶς ἄπειρες τελειότητές Του καὶ αὐτὲς ἀποκαλύπτονται μέσα στὰ δημιουργήματά Του.** Ἡ δόξα Του φανερώνεται στὶς οὐράνιες δυνάμεις, ἀντανακλᾶ μέσα στὸν ἄνθρωπο, ντύνεται τὴ λαμπρότητα τοῦ ὁρατοῦ κόσμου. Τὴν προσφέρει, καί αὐτοὶ πού τοὺς καθιστᾶ κοινωνοὺς τὴν δέχονται, στή συνέχεια ἐπιστρέφει σὲ Αὐτόν, καὶ σὲ αὐτὴ τὴν ἀέναη ἀνακύκληση, θά λέγαμε, τῆς θείας δόξης, συνίσταται ἡ εὐδαιμονία, ἡ μακαριότητα τῶν δημιουργημάτων.

Ἔτσι τὰ Χερουβεὶμ στέκονται μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, περιβεβλημένα τὴν πληρότητα τῆς δόξης του, ἀναβοώντας δυνατὰ ἀναμεταξύ τους, πρὸς τιμὴν τῆς ὑπεραγίας Τριάδος, τὸν τρισάγιο ὕμνο: «*Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαὼθ*». Κατακαλὺπτουν τὸ πρόσωπό τους μὲ τὶς φτεροῦγες τους, γιατί ἡ δόξα πού ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι «*φῶς ἀπρόσιτον*», ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ οὐράνια δημιουργήματα. Εἶναι πολυὸμματα γύρω καὶ ἐντός τους, γιατί ἡ θέρμη τους νὰ διαποτιστοῦν ἀπὸ τὴ θεία δόξα, ἐν θεωρίᾳ, μεταμορφώνει ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή τους σὲ ἕνα καὶ μοναδικὸ ὀφθαλμό, καὶ «*ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτός*», ὄχι γιατί ἡ ἀνάπαυλα τοὺς ἔχει ἀπαγορευτεῖ, ἀλλά γιατί ἡ μακαριότητα πού τὰ πληροῖ καθὼς θεωροῦν καὶ μετέχουν στὴ Θεία δόξα, καὶ ἡ ὁποία ἐκχέεται πάνω τους ὅπως δοχεῖο πού ξεχειλίζει, ἐκπέμπεται ἀδιάκοπα πρὸς τὰ ἔξω μέσα ἀπὸ ἕναν χαρμόσυνο ὕμνο τῆς μεγαλοσύνης, καὶ κατ' αὐτό τὸν τρόπο ἡ δόξα ἡ «*παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ*» ἐπιστρέφει στὸν Θεό. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, στὴν πρωτόπλαστή του κατάσταση, ἦταν «*εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ*»· καὶ ὄντας χωρὶς ἐνδύματα εἶχε ἄγνοια τῆς γυμνότητάς του, γιατί ἀκριβῶς **ροῦχο του εἶχε αὐτὴ τὴ δόξα**. Κατὰ ἀνάλογο τρόπο «*οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ... ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν*».

Ὅμως, **ἐὰν ἡ Θεία δόξα ἐνοικεῖ στὸν Θεὸ προαιώνια, ἐὰν φανερώνεται ἀκόμη καὶ στὰ δημιουργήματα καὶ ὄχι μόνο σὲ αὐτὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλά καὶ στὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ ἀδιάκοπα, γιὰ ποιὸ λόγο, ὅταν γεννιέται ὁ Χριστός, ὁ οὐρανός τὴν διακηρύσσει στὴ γῆ μὲ τρόπο καινούργιο καὶ ἐξαιρετικό, σὰν κάτι ἄγνωστο καὶ πρωτοφανέρωτο;** Χριστιανέ, εἶναι ἡ σειρά σου τώρα νὰ γίνεις ὅλος ὀφθαλμὸς καὶ προπαντὸς ἐσωτερικός. Στάσου μὲ προσοχὴ καὶ θεώρησε: ὑπάρχει ἐδῶ δόξα καὶ μυστήριο —μιὰ

δόξα κρυμμένη μέσα στὸ μυστήριο, ἕνα μυστήριο πού ἀποκαλύπτεται μέσα στὴ δόξα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔσπασε μέσα του τὸν αἰώνιο κύκλο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀποφάσισε νὰ μὴ τὴν ἐπιστρέφει στὸν Θεὸ ἀλλά νὰ τὴν σφετερίζεται, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταστεῖ, κατὰ τὴν ὑπόσχεση τοῦ πειραστῆ, ὡς Θεός . Ἀπὸ αὐτό προῆλθε στὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο κάτι ἀνάλογο μὲ αὐτό πού συμβαίνει στὸν σωματικὸ ἄνθρωπο, ὅταν σταματᾶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνευματικὰ νεκρὸς ὡς πρὸς τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἤ τουλάχιστον ἔχει πέσει σὲ ἕνα λήθαργο, καθὼς βλέπει νὰ ἐξασθενεῖ μέσα του, σὲ σχέση μὲ τὴν προτέρα του κατάσταση, ἡ ψυχική του ζωντάνια, ὄντας ἐγκαταλειμμένος στὴ σκοτεινιά, στὴν ἀπομόνωση, στὴν (πνευματικὴ) ἀσιτία καὶ στὴ διαφθορά.

Καθὼς ὅμως ἡ Θεία δόξα διαδόθηκε σὲ ὁλόκληρο τὸν ἐπίγειο κόσμο κυρίως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀνταναικλώμενη μέσα του ὅπως σὲ Θεία εἰκόνα, συνακόλουθα, ἀπὸ τότε πού κρύφτηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀνταυγάζεται πιὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο τὸ ἴδιο ὅπως στὴν ἀρχή. Παρ' ὅλο πού ὁ Ψαλμωδὸς ἔχοντας καθάρει τὴν καρδιά καὶ τὶς αἰσθήσεις του, καὶ ἔχοντας ἀκούσει τούς οὐρανοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτή τὴν κάθαρση νὰ «*διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν*», ἡ ἀντήχηση, ἀναμφὶβολα, οὔτε τόσο ἔντονη εἶναι ὅπως ἐν ἀρχῇ οὔτε τόσο ὑπὲροχη. Γιατί τότε δὲν ἀκούονταν παρὰ οἱ γλυκιὲς καὶ μεγαλειώδεις συμφωνίες τῆς ζωῆς καὶ τῆς εἰρήνης, ἐνῶ τώρα παρεισφρύουν σπαραχτικὲς κραυγὲς πόνου καὶ θόρυβοι ἀπὸ ἐρείπια πού γκρεμίζονται. **Αὐτό τὸ θλιβερὸ σκοτείνιασμα τῆς Θείας δόξας μέσα στὸν κόσμο, οἱ ἄνθρωποι, τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τὸ ὑλοποίησαν ἔκτοτε ἀφήνοντας ὅλες τους τὶς ἐπιθυμίες καὶ ὅλες τὶς σκέψεις νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὴν κτίση**, καὶ «*ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων*».

Ὁ Θεὸς τῆς δόξης, ξέροντας ὅτι, χωρὶς τὴ δόξα Του, δὲν νοεῖται εὐτυχία γιὰ τὰ δημιουργήματά Του, ἔκανε, γιὰ νὰ μεταχειριστῶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἐκφράσεις μας, ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι Του, νὰ τὴν ἐπαναφέρει ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ προσπάθειές Του ὅμως γιὰ καιρὸ ἀπέβησαν ἄκαρπες καί, ὄντως δὲν ἀποτέλεσαν παρὰ προετοιμασίες λίγο-πολὺ μακρινὲς καὶ ἐλλιπεῖς σὲ σχέση μὲ τὴν πραγματικὴ ἐπαναφορά, τὴν γενική, τὴ μόνη δυνατή, τῆς δόξας Του ἀνάμεσα στοὺς στερημένους, ἀφοῦ «*πάντες γὰρ ἥμαρτον*». **Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ πού ὁ ἄνθρωπος ἀποκλείσθηκε ἀπὸ τὴ Θεία δόξα, ὁ Θεὸς τὸν ἀναζήτησε γιὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρει: «***Ἀδάμ, ποῦ εἶ;***» Ἀλλά ὁ ἁμαρτήσας δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξει τὴ θέα αὐτῆς τῆς δόξας, τράπηκε σὲ φυγὴ καὶ κρύφτηκε ἀπὸ προσώπου γῆς**.

Ἀργότερα, γιὰ νὰ τὴν καταστήσει προσιτὴ στοὺς ἀνθρώπους, ὁ Θεὸς τὴν ἔντυσε μερικὲς φορὲς μὲ τὴ μορφὴ τῶν ἀγγέλων Του, αὐτὲς ὅμως οἱ ἐμφανίσεις

τρομοκράτησαν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ δὲν στάθηκαν ἱκανὲς νὰ τὴν κάνουν κοινωνὸ τῆς Θείας δόξης. «*Καὶ εἶπε Γεδεών· ἆ, Κύριέ μου Κύριε, ὅτι εἶδον τὸν ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον*»! «*Καὶ εἶπε Μανωὲ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ: θανάτῳ ἀποθανούμεθα, ὅτι Θεὸν εἴδομεν*».

Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅσο κι ἂν ἦταν προετοιμασμένος, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ Μωυσῆ, γιὰ τὴ φανέρωση τῆς Θείας δόξας στὸ Σινᾶ, δὲν μπόρεσε οὔτε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἀντέξει αὐτή τὴ φανέρωση· καὶ εἶπαν στὸ Μωυσῆ: «*Λάλησον σὺ ἡμῖν, καὶ μὴ λαλείτω πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεός, μὴ ἀποθάνωμεν*». Καὶ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὶς ἄλλες ἐμφανίσεις τῆς Θείας δόξης, ὅπου ὁ Θεός, βλέποντας νὰ ὑπερβαίνεται κάθε μέτρο ἀνθρώπινων ἀτοπημάτων, γιὰ νὰ μὴ διαψεύσει ὁ Ἴδιος τὴν ἁγιότητά του, δέν μπόρεσε νὰ ἀνταποκριθεῖ μὲ τὴ φωνὴ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους στὶς κραυγὲς θλίψης πού ἀνέβαιναν πρὸς Αὐτόν, ἀλλά ὑποχρεώθηκε νὰ ἀντιτάξει τοὺς αὐστηροὺς καὶ τιμωρητικοὺς κανόνες τῆς δικαιοσύνης Του, ὅπως ἔπραξε λόγου χάρη καταδικάζοντας τὸν Κάιν, προκαλώντας τὸν κατακλυσμὸ καὶ καταστρέφοντας τὰ Σόδομα; ὁ Θεὸς τῆς δόξης «*ἐβρόντησε*», ἡ γῆ σείστηκε, ὁ ἄνθρωπος ἀπολέσθηκε. Ποῦ νὰ βρεθεῖ θέση γιὰ τὴ χαρά; Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐκπορεύονταν οἱ ὕμνοι στὴ μεγαλοσύνη Του;

Τί ἔκανε τελικὰ ὁ Θεός, ἀστείρευτος σὲ μέσα εὐσπλαχνίας καὶ σωτηρίας, γιὰ νὰ ἐπαναφέρει στὸν ἄνθρωπο τὴν ἐλπίδα τῆς δόξας; Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσει τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔλθει σὲ κοινωνία μὲ τὴ δόξα του, ὁ Θεὸς πλησίασε τὸν ἄνθρωπο καὶ ἦλθε σὲ κοινωνία μὲ τὴν κατάπτωσή του. Γιὰ νὰ μὴν ἀποφεύγει πιὰ ὁ ἁμαρτωλὸς τὴ Θεία παρουσία, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἦρθε σὲ αὐτόν, ντυμένος «*ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας*». Γιὰ νὰ μὴ μείνει τὸ ἀνάπηρο δημιούργημα ἔξω ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ παντοδύναμου Δημιουργοῦ, δὲν «*ἐνεδύθη πιὰ ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν*», ἀλλά **μὲ τὴ μορφὴ παιδίου ἀδύναμου καὶ κλαυθμυρίζοντος, σπαργανωμένου φτωχικά**. Ὅπως ἕνας ἱκανὸς γιατρός, ὅταν βλέπει ὅτι ὁ ἀσθενής του φοβᾶται ἕνα δυνατὸ φάρμακο, τοῦ τὸ δίνει παραλλαγμένο καὶ σώζει τὸν δύστυχο ἀπὸ τὸ θάνατο, ἔτσι καὶ ὁ οὐράνιος Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, βλέποντας ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα, προσβεβλημένη ἀπὸ τὴ θανάσιμη ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας, φοβόταν τὸ θεϊκὸ φάρμακο, πού ὡστόσο μόνο αὐτὸ μποροῦσε νὰ τὸν σώσει, **περιέβαλε τὴ θεότητά του μὲ ἀνθρώπινη μορφὴ καὶ ἔτσι ἡ ἀνθρωπότητα δοκίμασε, προτοῦ τὸ ὑποψιαστεῖ, ὅλη τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ θείου γιατρικοῦ, τοῦ οἰκουμενικοῦ ἰάματος τῆς Θείας Χάρης**.

Μόλις ἡ θεότητα εἰσῆλθε στὴν ἀνθρωπότητα, «*πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης*». Γιὰ τὸ λόγο αὐτό **ἡ ἀναπηρία μας πληροῦται μὲ τὴ θεία δύναμη, τὸ ψέμα μας τὸ σβήνει ἡ θεία ἀλήθεια, τὰ σκοτάδια μας φωτίζονται ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς, ὁ θάνατός μας ἡττᾶται ἀπὸ τὴ θεία ζωή**. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς θείας δόξας, μᾶς κάνει νὰ βρίσκουμε τὴν ἐλπίδα της καὶ ὅταν ἡ δόξα αὐτή θὰ ἀποκαλυφθεῖ, δὲν θὰ μᾶς καταθαμβώσει, δὲν θὰ μᾶς

τρομάξει, δὲν θὰ μᾶς ἐξουθενώσει. Ἀλλά καθὼς θὰ ὑψωθεῖ ἀπὸ πάνω μας, θὰ καταυγάσει τὸν κόσμο μέσα στὸν ὁποῖο ἐμεῖς τὴν βυθίσαμε στὴ σκοτεινιά. «*Ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν*», κατὰ τὴ διαβεβαίωση τοῦ Ἀποστόλου.

Ἰδοὺ τὸ ἔνδοξο μυστήριο τῆς μυστήριας δόξας αὐτῆς τῆς ἡμέρας! Οἱ οὐράνιοι διάκονοι τοῦ φωτὸς εἶδαν πρὶν ἀπὸ μᾶς τὴν αὐγὴ αὐτῆς τῆς δόξας, καὶ πάραυτα μᾶς εἰδοποίησαν ἀναβοῶντες: «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ!*». Τώρα δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὴν αὐγή, ἀλλά γιὰ τὸ καταμεσήμερο αὐτῆς τῆς δόξας: ἡ δική μας δόξα ὑψώνεται, ἀνέρχεται μὲ τὴ σειρά της στοὺς κατοίκους τῶν οὐρανῶν, ἀνεβαίνει μέσα ἀπὸ τὶς καρδιές μας, μεταφέροντας τὴν ἀγαλλίασή τους, ὡς τὸν ἴδιο τὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου: «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ!*»

Ἀδελφοί μου! Προσέξτε ὅτι **οἱ ἄγγελοι ψάλλουν στὸν Θεὸ αὐτό τὸν ἐπινίκιο ὕμνο γιὰ νὰ τὸν δοξάσουν, ὄχι γιὰ τὴ σωτηρία τους ἀλλά γιὰ τὴ δική μας. Μὲ τί ζέση λοιπὸν ὀφείλουμε νὰ τὸν δοξάσουμε ἐμεῖς!** Ποιὸς θὰ μοῦ δώσει μιὰ σπίθα τῆς θεϊκῆς φωτιᾶς τῆς ἀγάπης τῶν ἀγγέλων γιὰ τὸν Θεό, νὰ καταφέρω νὰ ἀνάψω τὶς καρδιές σας, νὰ ψάλλετε καὶ σεῖς τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο, ἀδιάκοπα καὶ ἀτελεύτητα; Γνωρίζω ὅτι **ὁ κόσμος ἑτοιμάζεται νὰ καταπνίξει μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴν ἠχώ τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου μὲ τὶς θορυβώδεις γιορτές του, μὲ τὶς ἐπιπόλαιες διαχύσεις του, μὲ τὰ τραγούδια του πού διαφθείρουν τὴν καθαρότητα τοῦ πνεύματος**, «*μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ*».

Ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ λυπήσετε μὲ τὶς πράξεις σας, στὶς κατοικίες σας, τὸν Θεὸ σωτήρα σας, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν δοξάσατε μὲ τὰ λόγια σας στὴν ἐκκλησία Του. «*Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω, καὶ ὁ ἐξουθενῶν με ἀτιμασθήσεται*». Δὲν ἔχουμε, ἄλλωστε, πολὺ πρόσφατα ἀκόμη, μιὰ ἀρκετὰ σκληρὴ ἐμπειρία αὐτῆς τῆς ἐξουθένωσης, ὅταν ὁ Κύριος παρέδωσε ὄχι μόνο τὰ σπίτια μας στὴ λεηλασία καὶ τὴ φωτιά, ἀλλά καὶ τοὺς ναοὺς Του ἀκόμη στὴ βεβήλωση; Γιατί αὐτή ἡ ἐγκατάλειψη, ἐὰν ὄχι ἐπειδὴ μὲ τὴ ζωή μας τὴν ἀνάξια τῆς δόξας Του.**Τὸν περιφρονήσαμε μέσα στὴν κατοικία μας, μὲ τὴ νωχέλειά μας στὴν πίστη· Τὸν περιφρονήσαμε στοὺς ναούς Του; Νὰ ὅμως πού μᾶς συγχώρησε γιὰ μία ἀκόμη φορά καὶ μᾶς κάλεσε ξανὰ στὴ δόξα Του. Ἂς Τὸν δοξάσουμε γιὰ νὰ μὴ σηκώσουμε ἐνάντιόν μας τὴν ὀργή Του ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶς ἀπειλεῖ ἤδη ἡ σφοδρὴ ἀνατροπὴ τῆς τάξης τῶν φυσικῶν νόμων.** «*Δότε δόξαν τῷ Θεῷ*»! «*Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν*»! Ἀμήν.

(Πηγή: paraklisi.blogspot.gr*)*